

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU.

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU

FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studenții plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II:* Ecaterina Apostol D. Mihu, ca tutoare, cu M. Racolța și altul.

Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea III: Primăria orașului Botoșani cu Compania conductelor de apă din Liège.

Curtea de apel din Galați, secțiunea I: Societatea «The Putna» și altul cu Alice Ida Kundl și altul.

Art. 51 din legea judecătorilor de ocoale, de d-l Ath. Demetrescu.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA II

Audiența dela 13 Aprilie 1909

Președinta d-lui N. Mandrea, președinte

Ecaterina Apostol D. Mihu, ca tutoare, cu N. Racolța și altul

PĂMÂNT RURAL.—DACĂ POATE FI VÂNDUT SILIT.—ORDONANȚA DE ADJUDECARE.—CASARE.—ART. 7 DIN LEGEA RURALĂ DELA 1864.—ART. 42 ȘI 43 DIN LEGEA JUDECĂTORILOR DE OCOL DIN 1896.—ART. 110 DIN LEGEA JUDECĂTORILOR DE OCOL DIN 1908.

Prin art. 7 din legea rurală dela 1864, combinat cu legea interpretativă dela 1879, permițându-se înstrăinarea pământurilor rurale, prin testamente sau acte între vii, către comună sau alt sătean neîmproprietărit, legiuitorul a înțeles ca să permită numai înstrăinările de bună voe, nu și cele silite.

Astfel, tribunalul care vinde silit pământul unui sătean pe care îl are dobândit după legea rurală dela 1864, comite o violare a acestor texte de lege și ordonanța de adjudecare are a fi casată fără trimitere, potrivit art. 36 din legea Curței de casație.

No. 60. — Casată, fără trimitere, în urma recursului făcut de Ecaterina Apostol D. Mihu, tutoarea minorilor săi

fi, ordonanța de adjudecare No. 246 din 1908, a tribunalului R.-Sărat, dată în proces cu N. Racolța și Nichita Ionescu.

S'au ascultat: d-l avocat P. Poni, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat Ștefănescu-Țicu, în combateri; d-l procuror P. Sadoveanu, în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. 1 din legea rurală din 1864, art. 7 din legea interpretativă și art. 132 din Constituție, când admite că se pot vinde silit pe baza unei creanțe chirografare, imobilele cedate după legea rurală din 1864».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului prin care s'a vândut cu licitație publică mai multe imobile din comuna Vârteșcoiu, județul R. Sărat, date după legea rurală din 1864, avere a defunctului Apostol Dincă Mihu, pentru despăgubirea creditorului N. Racolța de o sumă de bani ce avea să ia în baza actului de ipotecă autentificat de tribunalul R.-Sărat la No. 873 din 1893 investit cu formula executorie No. 26 din 1906;

Considerând că prin art. 7 din legea rurală dela 1864 combinat cu legea interpretativă din 1879, permițându-se înstrăinarea pământurilor rurale, prin testamente sau acte între vii, către comună sau alt sătean neîmproprietărit, legiuitorul a înțeles să permită numai înstrăinările de bună voe, nu și cele silite;

Că această interpretare se confirmă prin art. 42 și 43 din legea judecătorilor de pace din 1896, sub care s'a făcut urmărirea în speță, care articole opresc în mod expres urmărirea și sechestrarea locurilor de muncă, caselor și ogrăzilor date locuitorilor săteni prin legile de împroprietărire;

Considerând că deosebirea ce a existat între art. 42 al legii judecătorilor din 1896 și art. 110 din legea dela 1908 e numai aparentă: și sub regimul legii actuale a

judcătorilor de ocoale, cât și a legii din 1896, bunurile mobile rurale declarate inalienabile fie de legea rurală din 1864, fie de legile posteroare de improprietărire, nu pot fi înstreinate în mod silit ;

Că, prin urmare, nici înainte de 1908 când s'a vândut silit pământul pe care soțul recurentei tutoare, Caterina Apostol Dincă Mihiu, îl avea conform legii rurale din 1854 și nici sub legile azi în vigoare nu se ptea urmări și vinde silit asemenea pământ, așa că tribunalul numai cu violarea citatelor texte de lege a procedat la vânzare și ordonanța sa urmează a fi casată fără trimetere, conform art 36 din legea Curței de casație.

Pentru aceste motive, de acord cu concluziunile d-lui procuror, casează fără trimitere.

SECȚIUNEA III

Audiența dela 29 Aprilie 1909

Președinta d-lui G. P. Petrescu, președinte

Primăria orașului Botoșani cu Compania conductelor de apă din Liège

APEL.— MATERIE COMERCIALĂ.— TERMEN.— SENTINȚA DATĂ ÎN LIPSA UNEIA DIN PĂRȚI.— COMUNICARE.— ART. 904 CODUL COMERCIAL.

Prin cuvântul *contradictoriu*, cuprins în art. 904 codul comercial, potrivit căruia termenul de apel este de 30 zile și curge pentru sentințele date contradictoriu din ziua pronunțării, se înțelege numai cazul când ambele părți în litigiu sunt față la judecarea procesului, nu însă și acela când procesul se judecă numai față de una din părți. În acest din urmă caz, termenul de apel curge pentru ambele părți litigante din ziua pronunțării.

No. 106.— Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de Primăria orașului Botoșani, contra deciziei comerciale a Curței de apel din Iași, secția I, No. 20 din 1908, dată în proces cu Compania conductelor de apă din Liège.

S'au ascultat: d-nii avocați C. G. Dissescu și Max Gaster, în dezvoltarea motivelor de casare; d-l avocat N. Mitescu, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra recursului făcut de primăria orașului Botoșani în contra deciziei comerciale cu No. 20 din 1908 a Curței de apel din Iași secția I-a ;

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că între primăria orașului Botoșani și între Compania conductelor de apă din Liège, reprezentată prin Leon Bonnet, în urma unei licitațiuni a intervenit un contract prin care Compania s'a însărcinat să execute lucrările pentru alimentarea cu apă a orașului Botoșani conform stipulațiunilor din acel contract, a caetului de sarcini, seriei de prețuri, devizului și planurilor alăturate la dânsul. Că în cursul executării lucrărilor, a inter-

venit între părți un nou contract prin care Compania acordă primăriei înlesniri de plăți pentru situațiunile întârziate, în schimbul unui comision de 1% și o dobândă anuală de 6%. Că Compania executând lucrările și recepția definitivă fiind făcută, primăria cu ocaziunea lichidării socotelilor a refuzat să plătească Companiei mai multe sume de bani provenite din lucrări executate peste limitele contractului, cum și plata comisionului de 1% și dobânzile de 6% la sumele datorite și neachitate la timp ;

Că, pentru achitarea acestor sume, Compania conductelor a intentat acțiune inaintea tribunalului Botoșani, care judecând afacerea a admis în parte acțiunea și condamnă în lipsă pe primărie să plătească Companiei următoarele sume și anume; 1) lei 31866 bani 25 rezultând din modificările introduse de primărie în lucrări și cari au întrecut facultatea de adaus de 2% prevăzută în contract; 2) lei 39.677 bani 79 reprezentând deosebirea de evaluare a terasamentelor pentru așezarea conductelor; 3) lei 1304 bani 87 diferență de evaluare a unor conducte de fontă; 4) lei 17523 bani 14 valoarea desfacerei și refacerii șoselelor, și 5) comisionul de 1% și dobânda de 6% pe an la sumele întârziate, recunoscute ca datorite; că, contra acestei hotărâri, primăria a făcut opoziție, și tribunalul judecând din nou afacerea, a admis-o în parte, reformează sentința opozată, numai în ce privește cererea Companiei relativă la refacerea șoselelor, pe care o reduce la suma de 12.000 lei ;

Că, contra acestei hotărâri, ambele părți au făcut apel, și Curtea din Iași după conexarea lor și după ce prin jurnalul No. 1312 din 12 Iunie 1906 respinge incidentul de taridivitatea apelului făcut de Compania contra sentinței No. 39 din 1905 ridicat de primărie, judecând fondul procesului, prin decizia supusă recursului a respins în totul apelul primăriei și a admis în parte apelul Companiei obligând pe primărie să plătească Companiei, pe lângă sumele din sentințele apelate, și alte sumi și anume : încă 12.000 lei valoarea desfacerei și refacerii șoselelor și suma de lei 5782 bani 22 comision și dobânzi la sumele datorite, după situațiunile lunare întârziate, conform convențiunei părților din Decembrie 1899.

Asupra primului motiv de casare :

«Greșită interpretare și violarea art. 904 codul comercial și exces de putere.

«Curtea de apel, spre a declara că apelul făcut de Compania conductelor de apă din Liège, contra sentinței tribunalului Botoșani, No. 39 din 7 Iulie 1905, nu este tardiv, deși n'a fost introdus la Curte decât la 10 Decembrie 1905, printr'o greșită interpretare și violare o sus ziselor texte de lege și prin exces de putere hotărăște că în sensul acestui art. 904 codul comercial, chiar partea care a fost față la judecată, dacă însă s'a judecat în lipsa părții adverse, are dreptul de a face apel în termen de 30 de zile tot dela comunicarea hotărârei, și nu dela pronunțarea ei.

«După Curtea de apel, acest termen n'ar curge dela pronunțare decât în cazul când ambele părți ar fi față la judecată și dela comunicare numai pentru partea care a lipsit».

Considerând că după dispozițiile art. 904 codul comercial termenul de apel în contra hotărârilor date în materie comercială este de 30 zile și țurge, pentru cele date contradictoriu, din ziua pronunțării, iar pentru cele date în lipsă, din ziua comunicării ;

Considerând că prin cuvântul contradictoriu, legiuitorul a înțeles cazul când ambele părți în litigiu sunt față la judecarea procesului, nu însă și cazul când procesul se judecă numai față de una din părți, căci o judecată contradictorie nu poate fi angajată față de instanță, ci numai față cu partea angajată în proces, care ar fi putut, fiind față, să contrazică și să combată susținerile adversarului său ;

Că, în drept, opozițiunea contra unei hotărâri date în lipsă, are de efect să pue pe părți în aceeași pozițiune în care se aflau mai înainte de judecată, și în această privință, nu se poate face nici o distincțiune între reclamant și pârât, așa că din moment ce oponentul poate, când este reclamant, să-și susție din nou reclamațiunea sa, sau când este pârât să combată acțiunea reclamantului admisă în lipsă-i, acest drept nu se poate refuza părții adverse care s'a judecat în lipsa adversarului său, întrucât numai asupra susținerilor făcute cu această ocaziune trebuie să ne raportăm spre a vedea dacă o cauză este definitiv hotărâtă; că dacă instanța adoptă motivele invocate de oponent, contra hotărârei opozată, ea retrăcează această primă hotărâre și judecă din nou, ca și cum n'ar fi existat judecată în cauză ;

Că, în speță, fiind constatată că sentința No. 39 din 1905 dată în lipsa primăriei pârâte, n'a fost comunicată Companiei, termenul de apel nu poate să curgă contra ei decât dela comunicare, căci numai dela această dată dânsa poate să știe motivele pe care s'a bazat instanța când i s'a respins unele capete de cerere prevăzute în acțiunea ce a introdus, și Curtea de fond judecând astfel n'a violat art. 904 codul comercial, ci a interpretat bine acest articol de lege și n'a comis nici un exces de putere ;

Că, dar, acest prim motiv de casare nefiind întemeiat, cată să fie respins¹⁾.

Pentru aceste motive respinge.

1) S'au mai invocat două motive pe cari Curtea de casație le-a respins ca fiind privitoare la constatări și aprecieri de fapt de atributul suveran al instanței de fond.

BIBLIOGRAFIE

A apărut tomul IX (partea I-a) din **Explicațiunea teoretică și practică a Dreptului civil român,**

DE

DIMITRIE ALEXANDRESCO

Comentariul art. 1410—1490, 1902 din codul civil

Acest volum cuprinde studii amănunțite asupra legii proprietarilor, precum și asupra bezmanului, embaticului sau emfiteozei.

Prețul 10 lei.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 20 Februarie 1909

Președinta d-lui M. A. Beștelei, consilier

Societatea «The Putna» și altul cu Alice Ida Kundl și altul

POPRIRE — CERERE DE. — MAI MULȚI DEBITORI — O SINGURĂ LEGĂTURĂ JURIDICĂ. — DACĂ E SUFICIENTĂ O SINGURĂ CERERE. — PROCES-VERBAL. — DACĂ TREBUE FĂCUT ÎN ATĂTEA EXEMPLARE CĂȚI DEBITORI SUNT. — ART. 68 ALIN. II PR. CIVILĂ. — ART. 50 LEGEA TIMBRULUI.

POPRIRE. — JUDECAREA VALIDĂREI. — PUNEREA CONCLUZIUNILOR FAȚĂ NUMAI DE UN SINGUR DEBITOR. — DACĂ TRIBUNALUL ESTE DESEZISAT CA ÎN URMĂ DUPĂ CEREREA CREDITORULUI SĂ DEA O A DOUA HOTĂRIRE ȘI FAȚĂ DE CEILALȚI DEBITORI.

POPRIRE. — PROCES-VERBAL. — ÎNMÂNAREA LUI REPREZENTANTULUI UNEI SOCIETĂȚI. — ART. 458 PR. CIVILĂ.

ACȚIUNE. — ARĂTAREA NUMELUI ÎN MOD INCOMPLECT. — DACĂ ATRAGE NULITATEA. — ART. 69 PR. CIVILĂ.

1° Când între debitorii unei persoane există o legătură comună de interes decurgând din același fapt generator de obligațiuni și când toate efectele poprite se găsesc în mâinile unei singure persoane, cererea de poprire făcută printr'o singură petițiune și c'o singură plată de taxe, este bine introdusă, iar procesul-verbal de poprire are a se face numai într'un singur exemplar, întrucât există numai un terțiu poprit, iar nu în atâtea exemplare câți debitori există, de oarece procesul-verbal de poprire se comunică numai terțiului poprit, iar nu și debitorilor cari se citează numai la validare.

2° Faptul că cu ocaziunea judecării unei validări de poprire, creditorul popritor a pus concluziuni numai față de unul din debitori, nu-l împiedică ca, după validarea poprirei în privința acestuia, să ceară și să pue în curs și validarea poprirei față și de ceilalți debitori, de oarece tribunalul, prin darea acelei hotărâri, nu s'a deseziat de judecarea întregii afaceri, mai ales când la termenul când s'a dat hotărârea pentru primul debitor contra căruia s'au pus concluziuni, ceilalți debitori nici nu au fost citați.

3° În afară de dispozițiile art. 458 din procedura civilă, neexistând nici un alt text de lege în care să se prevadă ce anume formalități și în ce mod trebuie să fie adusă la cunoștința celui de al treilea de către agentul judecătoresc înființarea poprirei efectuată, urmează că din moment ce se constată că această operație s'a făcut în prezența unui reprezentant legal al unei societăți, care a semnat de primirea procesului-verbal încheiat, cerințele legii se găsesc îndeplinite, fără a mai fi nevoie ca agentul portăreilor să meargă la chiar sediul societății.

4° Faptul că într'o petițiune de poprire se cuprinde numele debitorului, însă incomplect, nu atrage nulitatea petițiunii, de oarece, potrivit dispozițiilor art. 69 din procedura civilă, numai lipsa numelui părții pârâte atrage nulitatea peti-

țiunei, nu și când acest nume este dat incomplet, mai ales când este necontestat că numele complet și cu cel arătat în petițiune, este al uneia și aceleiaș persoane.

No. 5. — S'au prezentat: Societatea The Putna, prin d-l avocat D. Niculescu; apelantul N. I. Macovei, asistat de d-nii avocați N. Rainu și C. G. Plesnilă, lipsind intimații Alice Ida Kundl și căpitanul Ladislaus Kundl, ca soț pentru autorizație.

Curtea,

Având în vedere apelurile făcute, pe de o parte, de societatea The Putna Forests and Saw Mills Company Limited din Londra cu sediul secundar la Focșani, și pe de altă parte, de N. I. Macovei contra sentinței comerciale a tribunalului Putna secția I-a No. 40 din 1908, prin care s'a validat poprirea efectuată de portărei acelu tribunal, prin procesul-verbal No. 1997 din 14 Februarie 1904 și s'a obligat zisa societate, ca, din valoarea a 12375 acțiuni poprite în mâna sa, proprietatea debitoarei Alice Ida Kundl, să plătească lui N. I. Macovei suma de 21791 lei, din care 5000 lei, cu procent 6% pe an dela 24 Februarie 1903; 2000 lei, de asemenea cu procent de 6% pe an dela 16 Ianuarie 1904 și 14791 lei, cu procent legal, dela 20 Ianuarie 1904, până la achitare, oșebit 1250 lei cheltueli de judecată, conform sentințelor acelu tribunal No. 20 din 1906 și 45 din 1905, plus 200 lei cheltueli de judecată în această poprire, și, în acelaș timp, a obligat-o să depună cele 12375 acțiuni la Casa de depuneri și consemnațiuni din București, spre a se vinde prin licitație publică pentru îndestularea creditorului popritor de sumele menționate mai sus, apeluri conaxate prin încheierea acestei Curți No. 3122 din 15 Decembrie 1908;

Având în vedere că din lucrările aflate la dosarul cauzei și desbaterile urmate, se constată în fapt că: N. I. Macovei, având a luă dela fosta societate A. Kröber Kundl & Co., reprezentată prin asociații Ladislaus Kundl, soția acestuia, Alice Ida Kundl și Adolf Kröber, o sumă oarecare de bani și pentru că nu aveă titlul definitiv contra lor, odată cu intentarea acțiunilor făcute contra-le, a cerut a se popri în mod asigurător în mâinele societății The Putna Forests and Saw Mills Company Limited, toate efectele datorite de dânsa numiților debitori în baza convențiunei intervenită între dânsii, transcrișă în registrele tribunalului Putna la No. 1375 din 1903, cerere care a fost admisă prin ordonanța preșidențială din 13 Februarie 1904 și efectuată de portărei acelu tribunal, prin procesul-verbal No. 1997 în mâinele directorului zisei societăți la Londra, iar la 6 Aprilie 1904, creditorul popritor, prin petițiunea înregistrată la No. 12032, a cerut ca pe baza ordonanței de poprire, menționată mai sus, să efectueze aceiași poprire, în mâinele reprezentantului ce zisa societate are în țară — în urma autorizații căpătată de a funcționa în România —

cerere care fiind admisă, s'a efectuat poprirea ordonată și în mâinele reprezentantului în țară al acelei societăți, prin procesul-verbal al aceluși portărei No. 2548 din aceeași zi. După obținerea titlurilor definitive, contra debitorilor săi, creditorul popritor, la ziua fixată pentru validarea poprirei, a pus concluziuni numai în privința debitorului Ladislaus Kundl, și s'a validat poprirea față de acesta prin sentința No. 15 din 28 Februarie 1907, confirmată prin deciziunea acestei Curți secția II No. 17 din 1908; iar la 17 Aprilie 1907 cu petițiunea înregistrată la No. 6365, creditorul Macovei a cerut a se pune în curs validarea poprirei și în privința debitoarei Ida Kundl, zisă și Alice Ida Kundl, validare care face obiectul procesului de față;

Având în vedere că, în primul loc, societatea The Putna tinde la invalidarea propriei pentru următoarele motive: 1) că, N. I. Macovei, printr'o singură petițiune a cerut a se popri în mâinele societăței sumele ce aveă a luă dela trei debitori, pe când trebuia să facă trei cereri de poprire, separat pe timbrul legal, și popririle să se facă prin atâtea procese-verbale câți debitori erau; 2) că, dacă se va găsi că se putea să se facă pentru toți o singură poprire, această poprire formând un tot indivizibil, urma ca validarea poprirei să se facă pentru toți debitorii, printr'o singură hotărâre; că creditorul popritor, fără nici o rezervă, cu ocazia validărei poprirei, a pus concluziuni numai față de unul din debitori Ladislaus Kundl, și după ce au obținut validarea poprirei în privința acestuia, a cerut și s'a pus în curs validarea poprirei și față de debitoarea Ida Kundl, dându-se a doua sentință venită astăzi în apel; 3) că în tot cazul, poprirea nu este regulat făcută pentru că nu există ordonanță de poprire, motivată și iscălită de greșier, așa cum prevede art. 66 bis procedura civilă, ci numai o simplă rezoluțiune pusă de președinte pe petițiunea creditorului popritor, prin care a cerut întinderea poprirei și în mâinele reprezentantului din țară al societăței; că, eră nevoe de o nouă ordonanță de poprire, cu atât mai mult cu cât prima ordonanță era nulă, pentru că nu se putea ordona înființarea unei popriri în Englitera: 4) că, chiar dacă n'ar fi fost nevoe de o nouă ordonanță, totuși poprirea este neregulat făcută, căci procesul-verbal de poprire, n'a fost format și comunicat la sediul secundar al societăței, ci în biroul portăreilor; și, 5) în fine, cererea de poprire mai este nulă pentru că nu conține numele debitoarei poprită, așa cum prevede art. 69 procedura civilă, căci în loc de Alice Kundl s'a arătat că se numește Ida Kundl;

În ce privește primul motiv:

Având în vedere art. 68 alin. 2 procedura civilă, după care mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau împreună părâte, când este între ele o legătură de interes cu privire la pricină, și când dreptul sau obligațiunea lor stă pe acelaș temei juridic sau de fapt;

Având în vedere că în specie, debitorii creditorului popritor, fiind foștii reprezentanți ai societății A. Kröber, Kundl & Co., cari au cedat activul lor societății, în mâinele căreia s'a făcut poprirea, erau ținuți și au fost obligați solidari la plata sumelor datorite de societate, deci, între toți debitorii fiind o legătură de interes, decurgând din acelaș fapt generator de obligațiuni, și cum toate efectele poprite se găseau în mâinele unei singure persoane, bine a fost făcută cererea de poprire printr'o singură petițiune și c'o singură plată de taxe, așa cum prevede și art. 50 din legea timbrului ;

Că, întru cât poprirea având a se face în mâinele terțiului poprit, care este o singură persoană, bine a procedat agentul de urmărire, declarând poprite în mâinele societății The Putna, efectele datorite debitorilor creditorului popritor printr'un singur proces-verbal, iar nu prin trei procese-verbale, câți debitori erau, căci procesul-verbal de poprire se comunică numai terțiului poprit, iar nu și debitorilor, cari se citează numai la validare ;

Că, așa fiind, primul motiv este neîntemeiat.

In ce privește al doilea motiv :

Având în vedere că, la termenul fixat pentru validarea poprirei, când s'a dat sentința No. 15 din 17 Aprilie 1907, creditorul popritor, punând concluziuni numai pentru validarea poprirei, față de debitorul poprit Ladislaus Kundl, societatea, terța poprită, n'a făcut nici o obiecțiune, de unde rezultă implicit că a primit ca judecata validărei să se facă separat, și cum în privința debitoarei Alice Ida Kundl, creditorul n'a pus nici o concluziune, judecata validărei poprirei n'a avut nici o urmare față de dânsa, așa că tribunalul n'a fost desezisat de judecarea întregii afaceri prin darea primei hotărâri, mai cu seamă că, la termenul când s'a dat acea hotărâre pentru validarea poprirei numai față de debitorul Ladislaus Kundl, cea de a doua bebitoare, Alice Ida Kundl, nici nu era citată, și părțile au primit judecata numai față cu cei citați, deci tribunalul a rămas să se pronunțe în urmă asupra validărei poprirei în privința acesteia, ceea ce s'a și făcut ;

Că, așa fiind, și cel de al doilea motiv este neîntemeiat.

In ce privește al treilea motiv :

Având în vedere că, în afară de poprirea efectuată de portăreii tribunalului Putna pe cale diplomatică, în mâinele societății la Londra, poprire pe care tribunalul a găsit-o fără valoare, după cererea făcută de creditorul popritor prin petițiunea înregistrată la No. 12032 din 6 Aprilie 1904, s'a declarat înființată aceeași poprire în mâinele societății, și aci în România, unde își are sediul secundar, după cum constată portărelul tribunalului Putna prin procesul-verbal No. 2548 din 6 Aprilie 1904, comunicat lui K. F. Kundescu, reprezentantul societății în România ;

Având în vedere că, cererea făcută de creditorul popritor la 6 Aprilie 1904, nu poate fi considerată ca o nouă cerere de poprire, pentru a se pretinde c'ar fi trebuit să fie încuviințată printr'o nouă ordonanță prezidențială, de oarece poprirea era admisă prin ordonanța dela 13 Februarie 1904, și de astă dată creditorul popritor nu cerea decât să se delege agentul judecătoresc să îndeplinească formalitățile poprirei ordonate și la Focșani, unde este sediul secundar al societății, prin urmare nu era vorba de înlocuirea celui de al treilea, ci de o nouă comunicare, tot în mâinele aceleș persoane, însă într'o altă localitate, lucru pentru care a fost suficientă autorizarea dată portărelului de președintele tribunalului, printr'o simplă rezoluțiune, astfel cum s'a procedat ;

Având în vedere că, mai departe, societatea The Putna, pretinde că era nevoie de o a doua ordonanță de poprire, de oarece autorizarea portărelului nu se mai putea întemeia pe prima ordonanță de poprire, căci acea ordonanță era nulă pentru motivul pe care tribunalul l-a găsit întemeiat, că nu se putea ordona înființarea unei popriri în Englitera ;

Având în vedere că, și această obiecțiune este neîntemeiată, căci, ceea ce s'a găsit de tribunal că este isbit de nulitate, era procesul-verbal de înființarea poprirei în mâinele societății la Londra, iar nu ordonanța de poprire în sine, și cum societatea din Londra și cea din Focșani, este una și aceeași persoană juridică, nu mai era nevoie de o nouă ordonanță de poprire pentru a i se comunica poprirea într'o altă localitate, cum s'a făcut ;

Că așa fiind, și acest de al treilea motiv este nefondat.

In ce privește al patrulea motiv.

Având în vedere că, societatea pretinde că procesul-verbal de poprire este nul, pentru că n'a fost format și înmănat la sediul secundar al societății, ci în biroul portăreilor ;

Având în vedere că, în afară de dispozițiunile art. 458 procedura civilă, nici un al text de lege nu prevede cari sunt formalitățile și modul cum să fie adusă la cunoștința celui de al treilea, de către agentul judecătoresc, înființarea propriei efectuată, astfel că nu poate fi vorba de nulități prin călcarea formelor, când legea nu prevede acele forme ;

Având în vedere că, în specie, procesul-verbal pentru efectuarea propriei ordonate, constată că a declarat poprite acțiunile debitorilor în mâinele societății, și această operație s'a făcut în prezența reprezentantului legal al acelei societăți la Focșani, care a semnat de primirea celui de al doilea exemplar al procesului-verbal dresat, prin urmare cerințele legii se găsesc îndeplinite și deci și al patrulea motiv este neîntemeiat.

In ce privește al cincilea motiv :

Având în vedere că societatea pretinde că cererea

de poprire este nulă, întru cât, nu s'a arătat numele debitoarei, astfel cum a fost citată în urmă;

Având în vedere că creditorul popritor a arătat pe debitoarea sa sub numele de Ida Ladislaus Kundl, iar mai târziu prin petiția dela 24 Maiu 1908, a cerut să se citeze sub numele de Alice Ida Kundl;

Având în vedere că, este adevărat că, după art 69 procedura civilă, lipsa numelui atrage nulitatea petițiunii, însă în speță petițiunea de poprire nu are o asemenea lipsă, căci cuprinde numele și pronumele debitoarei, dar în mod incomplet, prin împrejurarea că debitoarea, pe lângă numele de Ida, arătat în petițiune, mai are și pe acela de Alice, așa că petițiunea nu poate fi nulă, mai cu seamă că este necontestat că Ida L. Kundl și Alice Ida Kundl, e una și aceeași persoană;

Că așa fiind, și acest incident este neintemeiat.

In fond :

Având în vedere că societatea pretinde în primul loc că acțiunile în număr de 24750, ce se dețin de dânsa, aparțin în indiviziune atât debitoarei Alice Ida Kundl, cât și soțului său Ladislaus Kundl, așa că neputându-se ști care este partea debitoarei poprite, n'ar putea fi obligată să depue jumătate din acele acțiuni mai înainte de a se devizia între dâșii acele acțiuni;

Având în vedere că, în urma judecății urmată relativ la validarea poprirei efectuată asupra celor 24750 acțiuni față de debitorul Ladislaus Kundl, s'a hotărât în mod definitiv că partea acestuia în acele acțiuni este de 12375, adică jumătate dintr'ânsele, prin urmare implicit cealaltă jumătate aparține debitoarei poprită Alice Ida Kundl;

Având în vedere că, în al treilea loc, societatea a mai susținut că, n'ar putea fi obligată la depunerea acțiunilor, întru cât acele acțiuni nu sunt încă emise, deoarece societatea n'a început să funcționeze;

Având în vedere că din convențiunea transcrisă la tribunalul Putna sub No. 1375 din 1903 intervenită între societatea The Putna și reprezentății fostei societăți A. Kröber Kundl & Co., care a cedat activul său celei dintâi, se constată că societatea The Putna, în schimbul drepturilor ce a căpătat în virtutea acelei convențiuni, se obligă a remite acțiuni de ale sale și anume 24750 acțiuni din seria A. d-lor Ladislaus Kundl și Alice Ida Kundl și alte acțiuni celorlalți asociați, anume determinate printr'ansa, stipulându-se că acele acțiuni nu vor fi remise decât după ce se va fi acordat de către guvernul român autorizația ca această societate să lucreze în România;

Având în vedere că autorizația de care se vorbește în acea convențiune, fiind dobândită încă dela 1 Aprilie 1904, lucru necontestat de părți, dela acea dată a devenit exigibilă obligațiunea societății pentru remiterea acțiunilor ce sunt poprite, și cum emiterea lor depinde de dânsa, nu este nici o împiedecare ca în loc de a le

remite debitorilor popriți, să le consemneze la dispozițiunea creditorilor lor;

Că, astfel fiind, apelul făcut de zisa societate se găsește nefondat și ca atare cată a se respinge;

În ce privește apelul făcut de N. I. Macovei, creditorul popritor;

Având în vedere că acesta tinde prin apelul său, să se fixeze un termen în care să se depună acțiunile poprite, și în caz când societatea nu va îndeplini această obligațiune, să fie îndatorată a-i plăti suma pentru care s'a făcut poprirea și în acelaș timp să se majoreze cheltuelile de judecată, fiind prea mică suma acordată la prima instanță;

Având în vedere că, prin sentința apelată, societatea a fost obligată să depună acțiunile poprite, ca din vânzarea lor să se poată îdestulă numitul apelant de suma ce avea a lua dela debitoarea sa Alice Ida Kundl, fără nici o sancțiune, în caz când nu va îndeplini această obligațiune;

Având în vedere că, potrivit art 1075 codul civil, orice obligațiune de a face se transformă în daune, în caz de neîndeplinire;

Având în vedere că, în speță, dacă societatea, terță poprită, nu va îndeplini obligațiunea de a depune acțiunile poprite, sancțiunea neîndeplinirii acestei obligațiuni are a fi aceia de a plăti creditorului popritor, drept daune, suma ce are de luat dela debitoarea poprită, în baza sentințelor tribunalului Putna No. 20 din 1906 și No. 45 din 1905, singurul mijloc a o sili la îndeplinirea zisei obligațiuni;

Că, pentru îndeplinirea acestei obligațiuni, Curtea apreciind, îi fixează un termen de 40 zile, socotit de astăzi;

Că, ținându-se seamă de cheltuelile făcute de creditorul popritor în această afacere, atât la prima instanță, cât și în apel, urmează a le majora la suma totală de 500 lei;

Că, așa fiind, apelul făcut de N. I. Macovei, cată a se admite în parte, și a se reformă sentința apelată în sensul celor arătate mai sus.

Pentru aceste motive, etc.

Semnați : M. A. Beștelei, D. G. Tăzlăuanu, C. Niculescu,
D. G. Maxim.

Art. 51 din legea judecătorilor de ocoale

De oarece acest articol a dat naștere la nedumiriri, după cât știm, atât noi personal și după cum arată indirect d-l Ghimpău, în *Cr. judiciar* No. 52 din 1909, unii judecători interpretându-l într'un fel, alții în altfel, ne vom propune aci a arăta, după părerea noastră, adevăratul înțeles al acestui articol, căutând a-l elucida.

Ceeace ne-a determinat încă de a scrie acest articol a fost și faptul că, având noi înși-ne de judecat o infracțiune la legea drumurilor, și cartea de judecată pronunțând-o

cu dreptul de apel, tribunalul Prahova a respins apelul ca inadmisibil, întrucât, conform art. 51, contravențiunile de orice natură și din orice lege ar decurge, s'ar judecă în primă și ultimă instanță de judele de ocol, condamnatul făcând recurs contra acestei sentințe, Inalta Curte de casație i l-a respins pe aceleași motive.

Inculpatul făcând atunci opoziție la cartea de judecată, întrucât lipsise la pronunțarea ei, noi am respins opoziția iarăș ca inadmisibilă.

Credem că dacă atât tribunalul cât și Inalta Curte de casație au judecat că contravențiunile la legea drumurilor se judecă în primă și ultimă instanță de judele de ocol, cauza este că partea interesată nu a pus chestiunea la aceste instanțe pe adevăratul ei teren. Intr'adevăr, nu s'a susținut la tribunal de apărătorul inculpatului decât că reparațiunile gardului — în speță inculpatul închisese un drum public — trec peste 300 lei, pe cât timp însuș inculpatul mărturisise că reparațiunile nu costă mai nimic. Chestiunea trebuia pusă cu totul altfel, după cum vom arăta mai jos.

După cum se vede, chestia merită oarecare desvoltare, întrucât art. 51 e de o aplicabilitate aproape zilnică.

Credem că noi am judecat bine, pronunțând cartea de judecată la legea de mai sus cu dreptul de apel, pentru următoarele cuvinte:

Art. 51 alin. I din noua lege a judecătorilor de ocoale zice: «judecătorii de ocoale judecă toate contravențiunile de simplă poliție, de orice natură și din orice lege ar decurge, în primă și ultimă instanță, când pedeapsa de aplicat este amenda și când restituțiunile și reparațiunile civile nu trec peste 300 lei, și cu drept de apel când pedeapsa de aplicat este închisoarea sau restituțiunile și reparațiunile sunt de o valoare mai mare de 300 lei».

Pentru a vedea mai bine sensul acestui articol și dacă putem sau nu să-i dăm o interpretare mai largă, trebuie să ne întrebăm ce se înțelege mai întâiu prin contravenție de simplă poliție. Știm că codul penal nu definește nici ce se numește delict, nici ce se numește contravențiune, ci aceste infracțiuni se deosebesc numai după pedeapsa fixată de lege, astfel că zicem că e o contravenție când pedeapsa fixată de lege este de 5—25 lei amendă sau închisoare dela 1—15 zile, iar delict când pedeapsa trece de 25 lei sau de 15 zile închisoare. Plecând deci dela această distincțiune, credem că judecătorul nu poate judeca în primă și ultimă instanță decât toate contravențiunile de orice natură și din orice lege ar decurge, în adevăr, însă numai acele cari se pedepsesc până la 25 lei amendă, iar dacă se pedepsesc și cu închisoare orcât de mică, conform aceluiaș articol, ele se vor pronunța cu dreptul de apel.

Ca dovadă că legiuitorul nu a voit-a da judecătorului de ocol dreptul de a judeca în primă și ultimă instanță decât contravențiunile de simplă poliție *stricto sensu*, nu și contravențiunile așa zise delictuale, este că alin. II al art. 51 vorbește iarăș de contravenții.

În adevăr, acest alineat zice: «Cu aceeaș competență judecă și abaterile calificate contravențiuni sau delict de lege pentru învoelile agricole, legea de poliție sanitară veterinară, legea asupra poliției vânatului, etc.».

Ne întrebăm pentru ce mai pomenește legiuitorul în acest alineat de contravențiuni, când a spus dejă în primul alineat că orice contravențiune din orice lege ar decurge și de orice natură, se judecă în primă și ultimă instanță. A repetat un lucru inutil? Credem că nu.

Legiuitorul a voit ca anumite infracțiuni, cari se petrec de obicei la țară, fie că legea le-ar numi impropriu contravențiuni, întrucât se pedepsesc cu mai mult de 25 lei amendă și 15 zile închisoare, fie că le-ar numi delict, a voit, zicem, excepțional ca judecătorul să le judece în primă și ultimă instanță, și atunci a enumerat într'un mod limitativ cari anume legi judecătorul le poate judeca în primă și ultimă instanță.

Cu alte cuvinte, nu a voit ca orice infracțiune pe care o lege oarecare, de exemplu legea meseriilor sau legea drumurilor, o numește impropriu contravențiune, judecătorul să o judece în primă și ultimă instanță, deși această infracțiune constituie un adevărat delict, ci a voit ca numai prin excepție abaterile la cele opt legi pe cari le enumeră, fie că aceste legi le califică contravențiuni, fie că le califică delict, el să le judece tot cu aceeaș competență, adică în primă și ultimă instanță, când pedeapsa este amenda orcât de mare și cu drept de apel când e prevăzută închisoarea orcât de mică.

Încăodată, repetăm, altfel nu s'ar înțelege pentru ce legiuitorul mai vorbește în alin. II iarăș de contravențiuni la cutare legi, când a spus în alin. I dejă că orice contravențiuni din orice lege ar decurge, etc., se judecă în primă și ultimă instanță.

De asemenea, nu s'ar înțelege pentru ce în ultimul alineat al art. 51 iarăș se zice că contravențiile la art. 36 codul civil se judecă de judecătorul de ocol. Or, nu se zisese odată în alin. I că orice contravenție, din orice lege ar decurge și de orice natură, se judecă cu competența cutare? Pentru ce mai eră nevoie să se mai repete?

Ei bine, nu, legiuitorul a știut că aceste abateri constituiesc niște delict, întrucât se pedepsesc până la 100 lei amendă, și atunci voind totuș să i le dea judelei de ocol să le judece, a spus aceasta anume.

Mai mult. Credem că unele infracțiuni, cum sunt acelea la legea sanitară, de exemplu, deși legea le numește contravențiuni, judele de ocol nici nu este măcar competent de a judeca.

În adevăr, infracțiunile la legea sanitară, de exemplu, sunt adevărate delict, întrucât se pedepsesc până la 1000 lei, și nici printr'un text din această lege judecătorul de ocol nu e făcut competent a le judeca, pe de altă parte, iarăș nici în legea judecătorilor de ocoale nu se găsește vre-un text prin care să-l facă pe judecător competent a judeca abaterile la menționata lege.

Aşa dar, aceste infracţiuni fiind adevărate delictе, nu se pot judeca decât de tribunale, căci se ştie că judecătorii de ocoale sunt tribunale de simplă poliţie şi numai prin excepţie tribunale corecţionale.

În părerea contrarie, dacă ar fi consecuenţă, abaterile la legea sanitară, întrucât această lege le numeşte contravenţiuni, s'ar judeca de judele de ocol, conform art. 51 alin. I, în primă şi ultimă instanţă. Or, nu ştim dacă s'ar susţine de cineva cu argumente serioase acest lucru.

Despre art. 51, pe cât ştim până în prezent, nu s'au ocupat decât d-nii Em. Dan, C. Botez şi D. Ghimpău.

D-l Em. Dan, atât în al său *Cod. general al jud. de ocol*, la pag. 129, cât şi în *Cr. judiciar* No. 37 din 1908, este de părerea noastră: «În virtutea art. 51 alin. I, judele de ocol este competent să judece toate contravenţiunile, din orice lege, în primă şi ultimă instanţă, întrucât acele abateri sunt pedepsite ca contravenţiuni, adică întrucât pedepsele fixate de legi nu trec peste 25 lei amendă şi 15 zile închisoare.

«Orce altă abatere, din orice lege ar decurge, pentru pedepsirea căreia legea fixează ca pedeapsă amenda mai mare de 25 lei sau închisoarea mai mare de 15 zile, depăşeşte competenţa judeului de ocol şi deci se va judeca ca şi până acum de tribunale.

«În virtutea alin. II din art. 51, judecătorul de ocol e competent să judece toate abaterile prevăzute de legile speciale (învoelile agricole, poliţia sanitară, veterinară, pescuit, etc.) arătate în mod limitativ de acest articol, şi hotărîrea lui va fi pronunţată în ultimă instanţă, când pedeapsa prevăzută de lege va fi amenda orcât de mare, şi cu apel, când pedeapsa prevăzută de lege va fi închisoarea orcât de mică».

Eminentul magistrat şi jurist, d-l C. Botez, în *Codul de şedinţă al jud. de ocol*, ediţia 1908, la art. 51, p. 599, spune că d-l Ministru Stelian, propunându-şi de a organiza judecătorii de ocoale cu un personal judecătoresc selecţionat, a socotit că poate încredinţa judecarea în ultimă instanţă a abaterilor de simplă poliţie, orcare ar fi cifra amendei şi dacă despăgubirile nu depăşesc de 300 lei. La pag. 636 însă, autorul, revenind asupra acestui articol, face distincţia ce am făcut-o şi noi mai sus şi arată, ceea ce susţinem şi noi, că în adevăr în previziunile art. 51 alin. I, nu intră acele infracţiuni cari, deşi calificate contravenţiuni, sunt pedepsite cu o pedeapsă mai mare decât simpla poliţie şi ca atare constituie adevărate delictе.

Credem deci că aci este o adevărată contrazicere care nu se poate explica altfel decât prin graba poate necesară ce distinsul autor a pus ca opera sa să apară cu o oră mai înainte sau cel puţin odată cu punerea în aplicare a noiei legi a judecătoriiilor de ocoale.

De asemenea, pare că e o contrazicere la pag. 669, unde vorbind de abaterile dela art. 36 codul civil, cari abateri art. 51 le numeşte contravenţiuni, d-l Botez zice

că cărţile de judecată în această materie sunt apelabile, pentru că amenda depăşeşte cifra de 25 lei prevăzută de art. 51 din legea judecătoriiilor de ocoale. Or, după cum am văzut, la pag. 599 d-sa spune că abaterile de simplă poliţie — contravenţiunile — se judecă de judele de ocol în primă şi ultimă instanţă, orcare ar fi cifra amendei.

Credem că la o nouă ediţie, d-l Botez va face să dispară această contrazicere cel puţin aparentă şi va consacra părerea că art. 51 alin. 1 nu vorbeşte de cât de contravenţiunile de simplă poliţie, adică acele cari se pedepsesc până la maximum 25 lei amendă şi 15 zile închisoare.

D-l magistrat Ghimpău, atinge şi d-sa în *Cr. judiciar* No. 52 din 1909 chestiunea art. 51, cel puţin în mod indirect şi, după cât pare că reese din articolul său, dânsul este de opinie că judele de ocol poate judeca orice contravenţiune din orice lege, chiar când pedeapsa de aplicat trece de 25 lei amendă, evident în primă şi ultimă instanţă conform art. 51 alin. I, d-sa însă nu aduce în sprijinul acestei interpretări decât spiritul şi intenţiunea legiuitorului.

Şi noi credem că e posibil şi chiar probabil că spiritul şi intenţia noului legiuitor să fi fost astfel, mai cu seamă când legea eră în stare de proiect. Aceasta poate chiar să reiasă şi din expunerea de motive a legii şi după cum am văzut că d-l Botez zice: d-l ministru Stelian propunându-şi de a organiza judecătorii de ocoale cu un personal selecţionat a socotit că le poate încredinţa judecarea în ultimă instanţă a abaterilor de simplă poliţie orcare ar fi cifra amendei.

Noi suntem însă de părere că nu trebuie să ne referim la spiritul şi intenţia legiuitorului de cât atunci numai când un text de lege ar fi echivoc, vag, neclar şi deci susceptibil de interpretări diverse, nu şi când un text de lege este clar şi categoric cum este articolul ce-l analizăm. Noi judecăm şi aplicăm textele de lege însăşi, nu expunerea de motive. În tot cazul trebuie ca intenţia legiuitorului să concorde cu litera legii, ceia ce nu e.

Revenind la speţa judecată de noi, o contravenţie la legea drumurilor, credem deci, după cele de mai sus, că bine am pronunţat cartea de judecată cu apel, întru cât infracţiunile la această lege pedepsindu-se până la 300 lei amendă, ele sunt adevărate delictе care însă sunt date în competenţa judeului de ocol în primă instanţă, cu dreptul de apel prin însăşi această lege a drumurilor, căci altfel nu ar fi fost decât numai tribunalele competente a le judeca ca şi infracţiunile la legea sanitară, etc.

În tot cazul acersta este părerea noastră şi nu am avut altă dorinţă scriind acest articol decât de a stimula un răspuns din partea cui-va care ar susţine contrariul pentru a se elucidă odată pentru totdeauna modul de interpretare al art. 51.

ATH. DEMETRESCU

Judecătorul ocolului Podeni-Vechi (Prahova)